

ת"ד 1659/06 - מדינת ישראל נגד גנית דהן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 11-06-1659 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כב' השופטת אילית גרבי¹
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד לירון סעד
מאשימה
נגד
נאשימים
גנית דהן ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אוזלאי

הכרעת דין

החלטי לזכות הנאשםת מן העבירות המוחסנות לה על פי כתוב האישום מחתמת הספק.

1. ביום 9.6.11 הוגש נגד הנאשםת כתוב אישום המיחס לה נהיגה בחוסר זהירות, אי מתן זכות קדימה בפניה שמאללה, גרים תאונת דרכים נזק וחבלה וכן גרים חבלות של ממש.

2. בהתאם כאמור בכתב האישום, ביום 3.2.11 בשעה 15:15 נהגה הנאשםת ברכב בעיר דימונה, באותו עת נהג בר גיל כפיר - כפיר בר גיל, ברכבו ממול כוון נסיעת הנאשםת בכוון הנגדי.

הנאשםת נהגה בחוסר זהירות ולא הייתה ערלה לתנועת כלי הרכב שבאו ממולה בכך שפניה שמאללה לרחוב הגפן ולא נתנה זכות קדימה לרכב שבא ממולה, חסמה את דרכו וגרמה לרכב המעורב להתנגש ברכבה עם חזית רכבו (להלן: "כפיר").

כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם נהג הרכב המעורב- כפיר, נסעת ברכב המעורב - אשטו, אשר סבלה חבלות של ממש בהיותה בהירון מתקדם, ולאחר התאונה נותחה בניתוח קיסרי דחוף, וכן שתי נסעות נוספות ברכב המעורב והנאשםת.

3. ביום 9.1.12, בمعנה לכתב האישום ביקש ב"כ המאשימה להודיע על תיקון כתוב האישום באופן שבפרק העובדות תמחקנה המילים: "**ואשר הייתה בהירון מתקדם ולאחר התאונה נותחה בניתוח קיסרי דחוף.**"

בمعנה לכתב האישום כפירה הנאשםת באחריותה לתאונה אך הודה בתוצאות התאונה.

4. ביום 8.5.12 הופיע ב"כ המאשימה על דעת ב"כ הנאשם והודיע על הסכמה דיןונית ולפיה חומר הראיות ביחס לעדי הتبיעה 1 ו-4 יוגש בהסכם וב"כ הנאשם יהיה רשאי לחקור את העדים הנ"ל בגין החומר שהוגש. לפיכך הוגש חומר הראיות בהסכם: דו"ח פועלה, דו"ח בוחן תנואה, סקיצה ועוד"ח נזקי בוחן,

הודעת הנאשמה, לוח צלומים ושני דסקטים של תМОנות ושל מקום האירוע.

5. עדי המאשימה שנחקרו בבית המשפט היו ז'קלין עמר - נסעת ברכב המעורב - חמותו של כפיר, כפיר והבוחן יעקב פרטוש (להלן: "הבוחן").

הנאשמת לא העידה נוכח הودעת ב"כ כי לכתה בזיכרון כתוצאה מתאונת, כפי שהדבר מופיע בהודעתה שנמסרה במשטרה.

6. גרסת המאשימה כפי שהופיעה בכתב האישום ובסיכום ב"כ המאשימה הייתה למעשה כי בעת שביקשה הנאשמת לפנות שמאלה, לא נתנה זכות קדימה לרכב המעורב אשר הגיע ממולה ולפיכך התנגשו שני כלי הרכב ואירוע התאונת.

ב"כ המאשימה בסיכון ביקש לקבוע כי עדויותיהם של עדי המאשימה - ז'קלין עמר וכפיר בר גיל, תומכים בגרסה זו כאשר עדויותיהם של השניים היו שלא כל סתיות ולא דופי ולמעשה תמכו כאמור בגרסה המאשימה. דא עקא כי ניתוח עדויותיהם של שני עדים אלה מביא לקביעה כי בין שתי העדויות היו סתיות מהותיות ביותר באשר לאופן התרחשות התאונת, ובנוסף לכך כלל לא תמכו בגרסה המאשימה, כפי שיבחר להלן.

7. כאמור, בין עדויותיהם של ז'קלין עמר וכפיר בר גיל, נתגלו סתיות מרובות בעניינים שונים, כפי שיפורט בהמשך.

ז'קלין עמר העידה בעדותה כי ביום התאונת לבתה אשר הייתה בהירון באותו עת היו צירם ולפיכך יצאו: "...
יצאנו מבית החתן שלי בדימונה לכון באר שבע" (**עמוד 4 לפרטוקול שורה 13**).

כפיר לעומת זאת העיד כי: "**ביום 3.2.11 יצאנו מהבית של חמתி והכל היה רגוע ונסענו לאט, אני חמתי, גיסתי ואשתי**" (**עמוד 10 לפרטוקול שורה 10**).

8. הגם שלשלה מהיקן החל כפיר בר גיל את נסיעתו אין משמעות ביחס לאופן התרחשות התאונת, הרי שכבר בראשית עדויותיהם עולה הסטירה כאמור, אשר יש גם בה כדי להשפיע על מהמנוט גרסת המאשימה כפי שבאה לידי ביטוי בעדויות עדי המאשימה.

9. סטירה מהותית נמצאה גם בעדויותיהם של שני העדים ביחס למצבה הרפואי של אשתו של כפיר ובתה של ז'קלין עמר, וכתוצאה לכך גם באשר למחרות נסיעתו של כפיר בר גיל.

ז'קלין עמר העידה כי יצאנו בנסעה מדימונה לכון באר שבע, שכן לבתה היו צירם ובמהלך הנסעה הסתובבה לכון בתה שכן היה לה חברים חזקים, על פי דבריה שלה (של הבית).

עמוד 2

באשר לשאלת האם כפир נוג במהירות גבוהה כי אשתו הייתה עם צירים, השיבה:

"כן. הייתה גם ירידת מים והtinok היה בסיכון, מי השפיר היו מלוקלים". (עמוד 5 לפרוטוקול שורות 28-29).

בນקודה זו העיד כפир בר גיל, באופן שונה לחולוטין כך:

"ש. חמתך נשאלת במפורש האם נסעת מהר והוא עיטה שכן, בכלל המצב של אשטר?
ת. ההרionario של אשטי היה פיקס והכל היה רגיל והוא הייתה אמרה להכנס ללילה רגילה ולא הייתה לה
שם ירידת מים עדין, יש גם את הדו"ח של הרופאים שהלילה הייתה במצבה בכלל התאונה
ש. אז מה שחתמך אומרת זה לא נכון?"

ת. ברור שלא, יש את הדו"ח של הרופאים. התינוק קיבל מכחה בבטן."

בהמשך:

"ש. אני חוזר אתך לgresה שהובאה כדיערך ממליא. אם חמתך אומרת שהtinok היה בסיכון היא
משקרת.

ת. כן. אתה לא הבנת אותה."

אם כן ולמרות העובדה שעודותה של ז'קלין عمر הייתה ברורה לחולוטין בנקודה זו, טוען כפир, כי עדות זו בנקודה
זו לפחות איננה נכון, וכי למעשה ז'קלין عمر איננה מדעית וזאת בלשון המעטה בעודותה זו.

10. סתרה נוספת בין עדויות עדים אלה מתייחסת למהירות נהיגתו של כפир בר גיל.

כך העידה ז'קלין عمر בחקרתה הנגדית:

"ש. כפир נסע מהר נכון כי אשטו הייתה עם צירים?
ת. כן. הייתה גם ירידת מים והtinok היה בסיכון, מי השפיר היו מלוקלים."

כפир לעומת זאת טען בעודותו כי נוג במהירות מקסימלית של 47 קמ"ש.

בהמשך עדותו נשאל:

"ש. אם היא אומרת (ז'קלין עמר - א.ג) שנסעת מהר היא גם שיקרה?

ת. כן. היא לא אמרה את זה אתה הכנסת לה את זה."

גם בעניין זה עדותה של ז'קלין עמר הייתה ברורה לחדוטין, ויחד עם זאת שוב טוען כפир, כי ז'קלין עמר איננה דוברת אמת וחזר וטען על אף עדותה הבוראה, כי לא הובנה כהלה על ידי ב"כ הנאשם או לחילופין כי הדברים לא נאמרו על ידה.

11. בעדותה של ז'קלין עמר בעצמה ניתן למצוא סתיות ואי הבנה ביחס להתרחשות התאונה.

מחלוקת הראשית עולה כי למשה הפעם הראשונה בה הבדיקה ברכבה של הנאשם הייתה למשה ברגע ההתנששות, שכן לטענתה שצדיברה עם בתה מסרה לה האchronה כי יש לה כאבים חזקים, גב' עמר הסתובבה אז ראתה את הרכב וצעקה לכפир שהנאשם **"נכנסת בנו"** (עמוד 5 לפרטוקול שורות 4 ו-5).

ג'קלין עמר אישרה בחקירה הנגדית כי כאשר הבדיקה בנאשם, **היתה הנאשם בנסיבות נסיעה שלא היה צריכה לפנות שמאלה**, (עמוד 5 לפרטוקול שורות 22-23).

למשה מעודותה ניתן ללמידה כי לא הייתה ערוה למתרחש בכਬיש ולא יכולה הייתה להיעיד ביחס לכביש לפני התאונה, שכן לטענתה הסתכלה על בתה שכאמור חשה ברע:

"ש. אז את לא יכולה להגיד לנו שום דבר לגבי הנאשם, תחילת הנסעה, גלשה או לא גלשה?

ת. איך אני יכולה לדעת, לרגע הסתוובתי אז היא הייתה שם.

ש. לפני ההתנששות אין לך מידי למסור לנו?

ת. לא. אני ראיתי רק את רקע ההתנששות ואמרתי לכפир שהיא נוכנסת בנו."

12. באשר להמצאותה של משאית לפני או אחרי רכבת הנאשם, עדותה של העודה הייתה רצופת סתיות, ולא ניתן להבין ממנה בסופו של דבר האם לפני רכבת של הנאשם הייתה משאית או לא הייתה משאית.

ראשית העידה העודה כי המשאית הייתה לפני הרכב הנאשם - (עמוד 6 לפרטוקול שורה 11).

כשלוש שורות לאחר מכן בהמשך הפרוטוקול, העידה באופן הפור לגמריו:

"ש. המשאית הייתה לפני הנאשם?

ת. אחרי הנאשמה. המשאית עברה קודמת ואז הנאשمة. לפני זה עברה המשאית והוא המשיכה ישר ולא שמאלה".

בהמשך חזרתה לגרסתה הראשונה ולפיה:

"ת. זה מה שהוא, היא הייתה (המשאית - א.ג) לפני הנאשمة."

בסוף עדותה בעמוד 7 אישרה כי:

"ש. את אמרת שהמשאית הייתה לפני הנאשمة?

ת. כן. קודם נסעה המשאית ואחר כך היא. אנחנו נסענו בנתיב שלנו והוא בנתיב שלה".

כלומר, מאמרה זו ניתן ללמוד כי שדה הרايا בכוון נסייעתו של הרכב המעורב היה פנוי, שכן אם אכן לפני רכבת של הנאשمة עברה משאית זו חלה כחמש דקות לפני האירוע - כך העידה בעמוד 6 לפרטוקול בשורה 22, כי המשאית עברה כבר "בهرבה זמן, בחמש דקות", הרי ששדה הרايا היה פנוי. ובנוסף לכך כי הנאשمة וכפירות הוגו כל אחד מהם בנתיב נסיעתו.

13. בנסיבות אלה לא ניתן לומרقطעתה ב"כ המשasmaה בסיכון כי עדותה של עדת זו הייתה ללא כל דופי וללא כל סתריות, עדות זו הייתה רצופה סתריות, לא ניתן לומר כי מדובר בעדות רציפה וקוהרנטית, אשר ניתן ללמידה ממנה דבר מה באשר לאופן התרחשויות התאונה. כל זאת בנוסף לסתירות שנתגלו בין עדות זו ובין עדותם של כפירים, ואולם אף אם אמירות בעדותה של ז'קלין عمر מגבשות גרסה כלשהי באשר לאופן התרחשויות התאונה, ממילא הרי שזו סותרת את האמור בעדותם של כפירים.

14. בחקירהו הראשית של כפיר העיד כי יצא כאמור מבית חמותו וזאת בנגדו לעדותו של חמותו כי ימצאו מביתו שלו. כפיר העיד כי נ Heg בmphoot של 45 Km\sh, כי לפני רכבת של הנאשمة הייתה משאית, הנאשمة לא אותה, לא האטה ו"חתכה שמאלת בפראות". כפיר אישר כי מדובר בזאת ש אין בו סימונים על הכביש.

כפир כפי שצוין לעיל סתר לחלוטין וביטל את דבריה של ז'קלין عمر ולפיים נהג במהירות גבוהה בשל העובדה כי אשתו סבלה מציריים בעת שהיא אמרה בהירון, והיתה ירידת מים.

כפיר העיד בחקירהו הנגדית באופן מפורש כי ז'קלין عمر העבירה לעיונו את פרוטוקול הדיון ובו חקירתה שלה בבית המשפט - שני העדים נחקרו במועדים שונים, וכי דברו על עדותם שכן: "זה טבעי זו חמוות".

15. בנויגוד לעדותה של ז'קלין עמר כי שדה הראיה בכוון נסייעת המשאית כאמור שנסעה לפני רכבת של הנאשפת הספיקה לעבור כחמש דקות לפני כן, העיד כפיר כי המשאית הסתירה הכל, והנאשפת:

"היא ממש הייתה מוסתרת אחרי המשאית".

יחד עם זאת אישר כי יכול היה להניח שאחרי המשאית ישנו רכב - בענייננו רכבת של הנאשפת, וכי גם לכפיר יש חובת זהירות בכניסה לצומת.

16. כאשר עומת כפיר עם גרסתה של ז'קלין עמר, כי המשאית אשר הייתה לפני רכבת של הנאשפת כבר חלפה על פניהם, כך שניתן היה לראות את רכבת של הנאשפת, וכי זו לא ידועה להגיד בוודאות האם המשאית נסעה לפני או אחרי רכבת של הנאשפת השיב: "**היא התבבללה. היא לא הבינה, יש לה פרימיטיבות**".

ובהמשך:

"חמותי קראה תהילים, היא לא הייתה מפוקסת בדרך, אני נהגת".

17. באשר לסימונים בצומת העיד כפיר כי הצומת מסומן אך לא באופן חדש, כי לא נראה על הכביש סימנים ברורים וכי יש תמרורים בצומת, ובאופן ספציפי אישר:

"ש. איזה עוד תמרורים יש בצומת, יש האט ותן זכות קדימה?

ת. כן. בכוון שלה. יש רק פניה שמאלה בתויב של הנאשפת."

לענין זה יאמר כבר כת, כי בלוח הצלומים שסומן כת/4 - כלל לא נראהים סימונים על הכביש בצומת ובמיוחד לא נראה תמרור בכוון נסייעת המשאית. יתרה מכך ובנוסף, בסעיף 13 בדו"ח הבדיקה מצוין באופן מפורש כי לא נמצאים תמרורים וסימני דרך.

כמו גם בעדותו של הבודן, ולפיה אין תמרור "האט ותן זכות קדימה" בכוון נסייעת המשאית או כל סימונים נוספים על הכביש (עמוד 16 לפרוטוקול שורות 4 עד 7).

18. אם כן ביחס לעדותו של כפיר - בין עדות זו לעדותה של ז'קלין עמר נמצאו סתיות למכביר, הן לעניין מהירות נסייעתו של כפיר והן לעניין שדה הראיה בכוון נסייעת הרכב המערבי.

גם באשר לעדותו של כפיר ביחס להמצאות סימונים קLOSEIM על הכביש ובמיוחד תמרור האט ותן זכות קדימה בכוון נסייעת רכבת של הנאשפת, נמצאו סתיות ביחס למסקנותיו של הבודן ותמונה הצומת כפי שצולמו על ידו.

בנוסף לכל האמור, הרי שבעת מתן משקל לגרסתו של כפיר ולמהימנותה, יש להביא בחשבון את העובדה כי שני עדי הتبיעה, כפיר וזקלין עמר שוחחו ביניהם לאחר מתן עדותה של ז'קלין עמר, ופרוטוקול הדיון וחיקירתה של האחראונה, נמסר לכפיר.

.19 עד תביעה נוספת הינו הבוחן - ייעקב פרטוש.

כפי שצווין לעיל, הבוחן שלל סימונים על הכבש בצדמת בו ארעה התאוננה וכן שלל קיומו של תמרור "האט ותן זכות קדימה" בכוון נסיעת הנאשפת וזאת בניגוד לעדותו של כפיר.

הבוחן העיד כי הגיע לזרה, צילם אותה ותעד אותה וכאשר הוגה לפני גרסתו של כפיר בדבר קיומם של תמרור וסימונים בכבש, השיב כי עדותו אינה מעניננו שכן הבוחן בעצמו הגיע לזרה וצילם אותה.

.20. הבוחן אישר בחיקירתו כי לא יכול היה לחשב את מהירות כלי הרכב באופן מתמטי, ואולם מיקומם בטור הצומת מלמד כי המהירות לא הייתה גבוהה.

אם כן, הבוחן לא יכול לאשר את גרסת כפיר כי הנאשפת נהגה ב מהירות גבוהה וככלשונו "חתקה" את הצדמת "בפראות" על מנת לפנות שמאלה.

הבוחן אישר בחיקירתו הנגדית באופן מפורש כי לא יכול היה לקבוע את מהירות נהיגתו של כפיר וזאת על אף טעنته של כפיר כי נהג ב מהירות מקסימלית של 47 קמ"ש:

"אני עדין למרות ההסביר לעיל לא יכול להגיד מהי מהירות נהיגתו של כפיר".

마חר שעלה פי טענת הבוחן לא נמצא סימני בלימה, וזהו הנטען היחיד שעלה פיו ניתן לקבוע את מהירות הרכב המערבי, הרי שהבוחן לא יכול היה לקבוע את מהירות נסיעתו של הרכב המערבי.

.21. באשר לשدة הרਆה בכוון נסיעת הרכב המערבי והסתירות שנתגלו בעניין זה בין עדויותיהם של ז'קלין עמר וכפיר, הסביר הבוחן כי גם בהנחה שהיא ממשאית שהסתירה את הרכב הנאשפת אשר מבקשת לפנות שמאלה, הרי ממשאית זו גם מסתירה לנאשפת את שدة הרਆה ומאהר שהיא מבקשת לפנות שמאלה, הרי ש: **"כיוון שהוא רוצה לפנות שמאלה, היא ראתה את הדרך פנימה ופנתה".**

בנוסף לכך אישר הבוחן כי ככל שהמשאית אשר הייתה לפני רכבה של הנאשפת אכן חלפה כחמש דקות לפני האירוע, הרי שנטען זה איננו רלוונטי לקביעה כי לרכב המערבי היה שدة ראייה פתוח לכיוון נסיעתה של הנאשפת.

הבוחן אף אישר כי מאחר שכפיר איננו יכול לצפות את התנהגות הנאשפת, הרי שגם עליו מוטלת חובה להאט לפני כניסה לצומת במסגרת חובת זהירותו שלו, ואולם אין הוא יודע לומר האם כפיר האט את מהירותו, אם עמוד 7

ב"כ הנואשת בסיכון טען ובצדק כי קביעתו של הבחן בדבר שدة הראייה של כפир בר גיל מtabסת על ההנחה כי זה נהג ב מהירות המותרת, כאשר מנגד הבחן מאשר כי לא ניתן לקבוע את מהירות נהיגתו של כפир בר גיל נוכח העדר סימני בלימה.

על כן אכן לא ברור כיצד נעשתה הקביעעה לעניין שدة הראייה כאשר מהירות נסיעתו של כפир בר גיל לא נקבעה ואינה ידועה.

באשר לביצוע ניסוי שدة הראייה, הבחן אישר כי הניסוי נעשה באמצעות כל רכב אחד ולא באמצעות שני כל רכב. בנוסף לכך, הניסוי בוצע באמצעות הרכב מסווג טרניזיט שאיננו אחד מכל הרכב המעורבים בתאונה (הבחן אישר בחקירותו כי הרכב מסווג טרניזיט גבוה מרכיב הנואשת), הבחן לא ידע לומר מה נקודת האחיזה לקביעת שدة הראייה (לטענתו לא זכר מה הייתה נקודת האחיזה - עמוד 19 לפירוטוקול שורה 25).

הבחן אף לא ידע לומר ביחס לקביעעה זו של שدة הראייה, האם חנו בשולי הדרך כל רכב נוספים. לסימן, לא ברור מעדותו של הבחן האם ניתנה התייחסות בדו"ח שערך ובקביעותיו להמצאותה של המשאית לפני רכבת של הנואשת, כפי שגם הופיעה בעדויותיהם של שני עדיו המאשימה האחרים.

דיסק וצלומי ידאו - כאמור לעיל בדיון מיום 8.5.12 הודיע ב"כ המאשימה בשם ב"כ הנואש, כי הגיעו להסכמה דיןונית לפיה המאשימה תגשים בהסכם את חומר הראיות לעדי הتبיעה 1 ו-4.

ברישימת העדים בכתב האישום, עדי הتبיעה 1 ו-4 הם הבחן יעקב פרטוש והעדה ז'קלין עמר.

ביחס לעד יעקב פרטוש מצין כתב האישום כדלקמן:

1. רס"מ יעקב פרטוש מ.א. (הודעת נאשם + בוחן + לוח צלומים + דיסק ידאו) -
(ההדגשה אינה במקור - א.ג.).

בעת הדיון ביום 28.4.13 הודיע ב"כ הנואש כי איןנו מחזיק בידו כל דיסק והבין כי נמסר לבית המשפט דיסק שהועתק ממוקם אחר, ואיןנו בגדיר חומר חקירה שהבחן צילם בפועל ולפיכך לא יכול להיות מוגש באמצעותו.

בחומר החקירה לטענתו מצוים שני דיסקים, האחד פעולות חקירה שביצע הבחן באופן ישיר, והשני הוא לכארה חומר שהועתק ממוקם אחר, נמסר לנаг המערבי, וזה מסר אותו לבוחן.

על כן טען ב"כ הנואשת כי לא ניתן להציג את הדיסק כאמור באמצעות הבחן וכי מדובר במחטא, שכן

ההסכמה שנייתה על ידו הינה להגשת מסמכים שהוכנו ונערכו על ידי הבודן פרטוש ולא על ידי צד שלישי או רביעי, וזאת בנוסף הוכחת תקינות המצלמה ויתר הפרטים הנדרשים, ועל כן ביקש ב"כ הנאשמת כי הדיסק כאמור לא יוגש לבית המשפט באמצעות הבודן.

26. בסיכוןיו חזר ב"כ הנאשمت על טענותיו כי הבודן קיבל את הדיסק מאדם אחר ולא מבעל המצלמה, לא בדק את תקינותה והסרט אף לא הוציא בפני הנאשמת.

על כן ביקש ב"כ הנאשמת כי הדיסק אינם קבילים וממילא אינם בעלי משקל ראוי.

27. ב"כ המאשימה טען כי הדיסק הגיע בהסכמה ב"כ הנאשמת, ועל כן על בית המשפט לצפות בדיסק המתעד את פרטי התאונת ולהביא בחשבון את הנראאה שם בעת מתן הכרעת הדין.

לטענת ב"כ המאשימה המכשיר שתעד את אירוע התאונת, אכן היה תקין ופועל כהלכה ולראיה עדות הבודן בפרוטוקול הדיון בעדותו. עוד טען ב"כ הנאשמת כי ההקלטה מהימנה ותואמת במלואה את אשר אירע הלכה למעשה, הדיסק נשמר כבדיע ואין כל מקום לחשש של שינוי או לעיבוד של הדיסק.

ב"כ הנאשמת בהתאם להסכמתו הדינונית אכן הסכים כי חומר הראיות ביחס לעדי הتبיעה 1 ו-4 יוגש לבית המשפט, כאשר בחומר הראיות ביחס לעד תביעה 1 נכללו בין היתר מסמכים אשר נערכו על ידי הבודן עצמו וגם דיסק יידאו.

28. ב"כ הנאשמת טוען כי הסכמתו הדינונית התקיימה להגשת המסמכים שנערכו על ידי עדי הتبיעה בעצםם, ובמיוחד כאשר הדבר מתייחס לעד תביעה 1 נכללו בין היתר מסמכים הרלוונטיים לקביעת האחריות לתאונת נערכים על ידו באמצעותו.

29. באשר לדיסק בו מדובר, אין כל מחלוקת כי דיסק היידאו לא צולם על ידי הבודן וצדוק ב"כ הנאשם בטעنته ובדוגמה שנותן כי באופן דומה לא יתכן שימושים המופיעים בצדוק לשמו של עדים, ואשר לא נערכו על ידו או שלחלופין לא נוגעים לתחום מומחיותו, יחשבו כמסמכים שנערכו על ידי ייוזו ללא עורין.

אני סבורה כי אין לקבל את טענות ב"כ המאשימה אף בעניין זה.

30. באשר לדיסק בו מדובר, הרי שמחקרים של כפיר עולה כי הוא זה שמסר את הדיסק למשטרה.

הבודן אישר כי לא צילם את האירוע המתוועד בקלטת היידאו, לא ניגש בעצמו לבעליה של המצלמה בבית העסוק או הרשות בו הותקנה, ולטעنته אף לא זכר מי מסר לו את הדיסק. לטענה יתכן כי אליו טمسית מתחנת דימונה הוא שמסר לו את הדיסק.

בכל אופן אין מחלוקת על העובדה כי הדיסק לא נמסר לידי הבחן מבוטיו של המצלמה, ולפחות שלושה אנשים אחזו בדיסק האמור עד שהגיע לידי הבחן.

בנוסף לכך, הבחן לא בדק את תקינות המצלמה, אישר כי אין לו מומחיות באלקטרוניקה, אינו יודע מה " עבר " על אותו דיסק מהרגע שהוזע מהמצלמה ועד שהגיע לידי, ואף אישר כי לא ראה את הצילום לנשימת ולא עימת אותה עם המצלם בה.

יצא אם כן, כי מדויות כפир והבחן, כלל לא ברור מהican נלקח אותו צילום וידאו, כאשר ברור כי הדיסק היה בידי שלושה אנשים לפחות עד שהגיע לידי של העד פרטוש, תקינותו של הצילום ותקינותה של המצלמה לא נבדקו ולא נבחנו על ידי מי מעדי המשימה.

31. לא ברורות קביעותו הנחרצאות של ב"כ המשימה בסיכון כי ההחלטה אמינה, מכשיר ההקלטה היה תקין ופועל כהלכה, ההחלטה מיהינה אמינה ודיסק ההחלטה נשמר כדיבוי וכי אין כל מקום לחשש לשינוי או עיבוד הדיסק.

קביעות אלה נתונות בסיכון ב"כ המשימה ללא כל אסמכתא ולא כלabisוס ולא כל בدل ראייה, ובמיוחד נוכח העובדה כי הדיסק נמסר למשטרה - ואף לא באופן ישיר ואישן לבוחן אלא לשוטר אחר שמסר אותו לבוחן, מידיו של לא אחר מאשר מכפир - הנהג המעורב בתאונה אשר הינו צד מעוניין בתיק.

32. בנוסף לכל האמור כפי שציין ב"כ הנשימת, הממצאים לכואורה בדיסק לא הומצאו למי מהמעורבים בתאונה ולמי שנחקר במשטרה, ובנסיבות אלה לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המשימה בסיכון כי כל הרכיב זהה ככל הרכיבים בתאונה או כי התאונה אכן ארכעה באופן בו מבקשת המשימה לטעון.

בנסיבות אלה, איני סבורה כי יש לקבל את בקשה ב"כ המשימה לקבל את הדיסק כחלק מראיות המשימה, שכן ראייה זו אינה עומדת בתנאי קובלות אלמנטריים, ולטעמי דיסק זה נעדך משקל ראוי נוכח העובדה כי מדובר בראיה שהושגה באופן האמור ואשר הומצאה בסופו של יום לידי הבחן, על ידי כפир.

33. לעומת זאת, אף אילו היה מתאפשר צילום הדיסק כראיה, הרי שבהתאם לאמור בת/2 - דז"ח הבחן מצין הבחן ביחס לצילום וידאו זה דברים אלה:

"מצורף דיסק צילום וידאו של התאונה בה נראה פרטי (א) שמניג בנסעה רצופה ופונה שמאליה".

אין באמירה זו ככל שהוא משקפת לדעתו של הבחן את אופן התרחשויות התאונה, כל רמזיה באשר לגורם לתאונה שכן הבחן בחר לציין כי אכן ישנו צילום וידאו של התאונה, ואולם לא מופיע בתיאורו זה של הבחן

הגורם לתאונה או תיאור של התנחותו או המזאתו של הרכב המעורב.

בנסיבות אלה ולאור הנימוקים לעיל אני סבורה כי לא היה מקום לקבל את דיסק צילום היידאו כריה ומיילא נוכח כל האמור לעיל, קבילהתו של צילום היידאו ומשקלו הראיתי לוקים בפגמים מהותיים ביותר הנובעים בין היתר מהגורם שהמציאו למשטרה ומואפן המזאתו כאמור.

.34. העדר עדותה של הנואשת - הנואשת כאמור בחרה שלא להיעד שכן איננה זכרת את האירוע, הודיעתה במשטרה הוגשה וסומנה כת/3, ולטענתה נהגה במהירות של כ-30 קמ"ש.

לטעת ב"כ הנואשת גרסה מתישבת עם גרט ג'קלין عمر ולפיה עד שביקשה לפנות שמאלה בצומת, כאשר הייתה בנתיב נסיעתה שלה.

ב"כ המאשימה ביקש לטעון בסיכון כי משלא נשמעה עדותה של הנואשת, הרי שעובדה זו מחזקת את ראיות התביעה שכן יש לראות באי העדת הנואשת חיזוק לראיות המאשימה.

.35. עיון בסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב- 1982 דין בהימנעות הנואשם מהיעד וקובע כי עשוי לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע.

דא עקא כי העובדה שהנאשמה בחרה שלא להיעד מסיבה שאינה מופרכת על פניה ולפיה לקתה בזיכרוןיה כתובאה מהתאונה והדבר אף מצוין בחקירתה, כפי שניתנה במשטרה, איננה יכולה לשלעצמה להיות חיזוק או כל תוספת ראייתית אחרת לראיות המאשימה.

סעיף 162 לחס"פ דין בשתיות הנואשם מתיחס לשתיות הנואשם כתוספת ראייתית למשקל ראיות התביעה ככל שדרושה להן תוספת ראייתית, על כן בעניינו לא ניתן לקבוע כי שתיות הנואשת מהוות תוספת ראייתית מסווג "דבר לחיזוק" לראיות המאשימה.

יתרה מכך, ההסבר שניית להימנעותה של הנואשת מהיעד, ונוכח העובדה כי אין בראיות המאשימה כדי להוכיח את יסודות העבירה כפי שפורט לעיל, הרי שהימנעות הנואשת מהיעד בבית המשפט אינה מעלה איננה מורידה לעניין הרכעה בתיק דין, ולא ניתן לומר כי המנעות זו הינה בגדר חיזוק לראיות המאשימה, מקום שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את הנטול להוכיח יסודות העבירה ואשמתה של הנואשת מעבר לכל ספק סביר.

.36. נוכח האמור לעיל אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר. עדויות המאשימה נתגלו סתיות בין לבן עצמן וכן סתיות בעדותה של ז'קלין عمر, בנוסף לכך

יש להביא בחשבון כי מסקנותיו של הבחן המתבססות על אותן עדויות ממש, בעיתית נוכח הסתיירות המהותית בהן.

ויצא אם כן כי לא עלה בידי המאשימה להציג גרסה סדרה וברורה באשר לאופן התרחשויות התאוננה ובכלל זה באשר למהירות נסיעת כפיר, שדה הרניה בכוון נסיעתו, או ביחס להenthalגות הנאשמת לפני ארעה התאוננה.

כמו כן נוכח הטעיות הרבה שהתבררה בדו"ח בוחן התנועה באשר לקביעת שדה הרניה ואופן ביצוע השחזרה, אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את העובדות נשוא כתוב האישום, ועל כן אני סבורה כי יש לזכות את הנאשמת מחמת הספק מן העבירות המייחסות לה על פי כתוב האישום.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014, בהעדך
הצדדים.